

- w zakres pojęcia „informacji dotyczących emisji do środowiska” w rozumieniu wspomnianego przepisu wchodzi wskazówki dotyczące natury, składu, ilości, daty i miejsca „emisji do środowiska” tych produktów lub substancji, jak również dane dotyczące bardziej i mniej długoterminowych skutków tych emisji dla środowiska, a w szczególności informacje dotyczące pozostałości obecnych w środowisku po zastosowaniu danego produktu oraz badania dotyczące pomiaru znoszenia rozpylanej substancji przy takim zastosowaniu, niezależnie od tego, czy dane te pochodzą z badań (semi-)polowych, badań laboratoryjnych lub badań dotyczących translokacji.
- 3) Artykuł 4 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2003/4 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wniosku o dostęp do informacji dotyczących emisji do środowiska, których ujawnienie naruszyłoby jeden z interesów wskazanych w art. 4 ust. 2 akapit pierwszy lit. a), d), f)–h) tej dyrektywy, należy ujawnić tylko istotne dane, które mogą zostać wyciągnięte ze źródła informacji i które dotyczą emisji do środowiska, jeżeli możliwe jest oddzielenie tych danych od innych informacji zawartych w owym źródle, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 22.12.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 listopada 2016 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-461/14) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2009/147/WE — Ochrona dzikiego ptactwa — Obszary specjalnej ochrony — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Dyrektywa 92/43/EWG — Ochrona siedlisk przyrodniczych)

(2017/C 030/04)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Hermes, E. Sanfrutos Cano, D. Loma-Osorio Lerena i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Gavela Llopis, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując odpowiednich środków w celu uniknięcia na obszarze specjalnej ochrony „Campiñas de Sevilla” pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych oraz siedlisk gatunków, jak również niepokojenia gatunków, dla których obszar ten został wyznaczony, Królestwo Hiszpanii uchybiło, w odniesieniu do okresu przed dniem 29 lipca 2008 r., zobowiązaniom, które na nim ciążyły na mocy art. 4 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa i, w odniesieniu do okresu po dniu 29 lipca 2008 r., zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Królestwo Hiszpanii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 22.12.2014.